

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΠΡΟΜΗΘΕΑ ΔΕΣΜΩΤΗ» ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

ΣΤΙΧ. 335 Κ. Ε.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Εἶσαι, καθὼς φῶς φανερὸ μού τἀποδείχτεις,
 ἄλλους πολὺ ἀξιώτερους σοφούς νὰ κάνης
 παρὰ σένα τὸν ἴδιο· μὰ μὴ μού ἀντικόβης
 τὸ δρόμο πού ξεκίνησα, γιατί τὸ λέω
 καὶ τὸ κανχιέμαι πὼς αὐτὸ τὸ δῶρο ἐμένα
 θὰ κάμη ὁ Δίας, νὰ σὲ λύση ἀπ τὰ δεσμά σου.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ.

Χάρη σοῦ τὸ χρωστῶ καὶ δὲ θὰ τὴ ξεχάσω
 ὅλη τὴν τόση προθυμιὰ πού δείχτεις· ὅμως
 μὴν κοπιάζης, γιατί ἀνώφελα θὰ πᾶνε
 γιὰ μένα οἱ κόποι σου - ἂν σκοπὸ τῶχθεις κι ἀλήθεια.
 Κάθου ἥσυχος λοιπὸν ἢ ἔξω ἀπ' αὐτὰ τραβήξου·
 γιατί ἂν ἐμένα ὄρα κακιά μὲ ἦρε, ποτέ μου
 δὲ θάθελα ἐξ αἰτίας μου νὰ πάθουν κι ἄλλοι.
 "Ὅχι, μὲ φτάνει κι ὅσο τἀδερφοῦ μου ἢ μοῖρα
 τοῦ Ἄτλαντα μὲ πονεῖ, πού στοὺς Ἑσπέριους τόπους
 στέκει στηρίζοντας στοὺς ὄμους τὴν κολῶνα
 τοῦρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κακοβάσταγο βάρος.
 Κι ἀκόμα εἶδα καὶ πόνεσα τῆς Γαίας τὸ θρέμμα

πούχε μονιά του τις σπηλιές τῆς Κιλικίας
 τὸ γαῦρο μ' ἑκατὸ κεφάλια τὸν Τυφῶνα,
 τέρας φριχτό, νὰ τὸν δαμάξει ἢ βία· κ' εἶχε
 σηκώσει σ' ὅλους τοὺς θεοὺς κεφάλι ἐνάντια
 σφυρίζοντας μὲ τάγματα του σαγῶνια τρόμο,
 κι ἀπὸ τὰ μάτια ἄστραφτε γοργόνειες φλόγες
 ποῦθελ' ἀπὸ τὸ θρόνο του τὸ Δία νὰ ρίξη·
 μὰ ἤρθεν ἐπάνω του ἄγρυπνο τοῦ Δία τὸ βέλος
 ὃ καταιβάτης κεραυνός, φωτιὰ καὶ λαύρα,
 ποὺ ἀπὸ τις μεγαλόστομες τις κομποφάνειες
 τὸν τράνταξε κῆσα στὸ ψυχικὸ βαρόντας
 στάχτη θρύψαλα βρόντησε τὴ δύναμή του·
 καὶ τὼρ' ἀνώφελο κοσμὶ παραριγμένο
 κοντὰ σ' ἓνα τῆς θάλασσας στενὸ θαμμένος,
 κάτω ἀπ' τὸ βάρος κοίτεται βαθιὰ τῆς Αἴτνας
 καὶ στὶς κορφές της κάθεται σφυροκοπώντας
 ὃ Ἡφαιστος μύδρους, ποὺ ἀπὸ ἐκεῖ φωτιᾶς μιὰ μέρα
 θὰ ξεχυθοῦνε ποταμοί, μ' ἄγριες μασσέλες
 τῆς Σικελίας σπαράζοντας τοὺς πλούσιους κάμπους·
 τέτοιο ὃ Τυφῶνας μάνιομα θὲ νὰ ξεεράση
 μὲ καντὰ ρέμματ' ἄσμιχτης πύρινης μπόρας,
 ἂν κι ἀπ' τοῦ Δία τὸν κεραυνὸ καρβουνωμένος.
 Μὰ ἐσὺ ἔχεις κρίση κι ἀπὸ μὲ δὲν περιμένεις
 νὰ σὲ διδάξω. Ὅπως μορεῖς νὰ σωθῆς κοίτα·
 καὶ γὼ τὴ μοῖρ' αὐτὴ ποὺ μὲ ἤυρε θὰ ὑποφέρω,
 ὥσπου ἢ ὀργὴ μὲς στὴν καρδιὰ τοῦ Δία νὰ πέση.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Μὰ δὲν τὸ ξέρεις, Προμηθεά, κι αὐτό: πὼς εἶναι
 γιατρὸς γὰ λόγια στῆς ὀργῆς τὴ βράτη ἐπάνω;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ.

Ὅταν στὴν ὥρα τὴν πληγὴ κανεῖς μαλάζη
 κι ὄχι σκληρὰ τὴνὲ ζουλᾶ στὸ φόρμισμά της.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Κι ὅταν ἓνας τολμᾷ τὸ ζῆλο του νὰ δείξη
 ποιά ζημιὰ βλέπεις; Μάθε μου καὶ μὲ νὰ ξέρω...

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ.

Περιττό βλέπω κόπο κι άμυαλη έλαφρότη.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

"Αφισ με στην άρρώστεια αυτή, γιατί 'ναι κέρδος
σωστά να κρίνης κι άλλος γι' άμυαλο να σ' έξη.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ.

Δικό μου θά φανή τὸ άμάρτημ' αυτό νάναι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Βλέπω με στέλλει ὁ λόγος σου από κείθε πὸν ἦρθα.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ.

Μὴν τύχη κ' ἡ συμπόνια σ' έχθρα σέ ρίξη...

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Τάχα τοῦ παντοδύναμου τοῦ νέου κυρίου;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ.

Αὐτὸν φυλάγου μήπως σοῦ ὀργιστῆ ποτέ του.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Τὴν ἰδική σου συμφορὰ δάσκαλο παίρνω.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ.

Πήγαινε, τράβα φύλαγε τὴ γνώση πῶχης.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Μὲ βρίσκει ὁ λόγος σου ἔτοιμο νὰ ξεκινήσω,
γιατὶ καὶ τὸ τετράποδο πουλι ἀναδεύει
στὸν πλατὺ αἰθέρα τὰ φτερά, πὸν μὲ χαρά του
στὰ δικά του παχυνὰ θὰ λύγιζε τὸ γόνα.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ